

ЗАКЛИК

**ДО ВСІХ ПОБОЖНИХ БРАТІВ І СЕСТЕР УКРАЇНЦІВ ТА УКРАЇНОК,
НА ВИГНАННІ СУЩИХ**

Нам — православним українцям у Парижі — з багатьох причин не пощастило досі, за 30 років перебування тут, побудувати свою власну церкву, в якій молились би вірні УАПЦ. На наші молитви ми мусимо завжди сходитись до винайнятого будинку й там відправляти Службу Божу. Навіть найвизначніші постаті української нації, як ось Головний Отаман Симон Петлюра, або прем'єр українського уряду В. Прокопович — не могли мати похорону в українській церкві.

Нарешті, після останньої війни, видатний діяч і громадянин п. інж. С. Соколотів відпустив для церкви свій приватний будинок і прилагодив його для відправ Служби Божої та дав змогу при тому примістити й Душпастиря. Цим будинком користувались ми повних сім років, але ось тепер і ця можливість кінчається, бо будинок загрожує заваленням і формальні адміністративні труднощі не дають змоги його ремонтувати.

Таким чином православні українці в Парижі знайшлись дослівно — на вулиці, не зважаючи на те, що тут перебуває численна наша громада та й у Парижі знаходиться осідок Голови Собору Єпископів УАПЦ, Його Блаженства Блаженнішого Митрополита Полікарпа. Втратили ми тепер можливість не лише репрезентувати нашу Церкву, а тим самим і націю нашу перед чужинцями, але й ось тратимо змогу молитись, відправляти панахиди, чи сповняти християнські обряди й довершувати св. Таїнства.

Важко нам на душі, коли візьмемо до уваги, що в такому світового значення місті, як Париж, всі чужинці мають свої церкви, а то й по кілька їх, а ми позбавлені змоги молитись, позбавлені символу нашого духового життя — власної церкви, що одночасно репрезентувала б перед приятелями й ворогами нашу культуру й тисячолітню традицію.

Ми завжди і всюди перед чужинцями говоримо, що нас є 40 мільйонів, що ми великий народ з багатою історією і що ми будемо великим народом і нам належатиме велика роль в майбутньому. Так, на рідній землі ми маємо чим похвалитися. Такі неповторні, єдині у світі по своїй красі святині, як Свята Софія та Лавра Печерська у Києві та багато інших по всій Україні, — це на-

ша гордість, це скарби заповіджені нам предками нашими 3-перед тисяч літ. Але тут на чужині, у культурній столиці Європи і світу, — ми не маємо чим пишатися. Ми забуваємо, що не слова, а діла говоритимуть за те, чи великий наш народ. Ми забуваємо, що найкращим й найкрасномовнішим доказом нашої великості тут в Парижі була б наша церква. І власне церква, збудована всією українською спільнотою на еміграції, її власними силами, її жертвенністю, її непереможним бажанням довести світові свою приналежність до великого українського народу.

Не можемо погодитись з тим, щоб ми, представники у Франції 40-мільйонної нації, не мали місця молитви лише тому, що свого часу злегковажено цю переважливу справу, вага якої переходить далеко інтереси й потреби лише українців Парижу. Щоб увіковічнити світлу пам'ять нашого незабутнього Головного Отамана Симона Петлюри, присвяtimo задуманий до будови наш Храм Святому Симону.

Ми не сміємо зігнутись перед труднощами, що їх ми перед собою бачимо. Здаємо собі справу з того, що матеріально українці у Франції сьогодні не можуть дати грубих мільйонів франків, але вони все ж зможуть дати мільйони при однодушній поставі, при вияві повного розуміння ваги історичної справи всіми українцями у Франції. Віримо також, що наші брати-українці в інших європейських країнах і в країнах заокеанських допоможуть нам у доброму ділі та відгукнуться на наш заклик і закуплять цеголки на будову пам'ятника української культури, на будову української церкви в Парижі, що віками репрезентуватиме нас на французькій землі взагалі, а зокрема у серці Франції — Парижі.

З метою здобути фонди на будову церкви Українська Православна Парафія вибрала споміж себе чільних людей, створила Комітет для будови православної церкви в Парижі й запросила на почесного голову Комітету Вельмишановну Паню Ольгу Петлюрову, вдову Покійного Головного Отамана. Комітет вже працює й укладає план діяльності. Комітет вже приймає пожертви на це святе діло та вже зібрав понад пів мільйона франків. Це викликає у нас віру, що добре діло буде доконане! Інші організації українські у Франції, як ось Товариство бувших Вояків Армії УНР на чолі з п. генералом О. Удовиченком є з нами. Воно після ліквідації свого хутора під Парижем має пожертвувати поважну суму грошей на цю святу ціль.

Дорогі Українці й Українки! Прочитавши цей наш заклик, — не ждьте на сусідів, чи знайомих. Не ждьте ні на кого, а негайно складіть, або бодай зголосіть Вашу пожертву на кілька цеглинок, які є в ціні 5.000 фр.

Надіємось на благословення Всевишнього у доброму ділі та віримо в підтримку всього українського загалу на чужині, бо це загальноукраїнська справа — побудувати українську церкву в Парижі.

Гроші шліть на наше поштовеkonto в Парижі № 10172-42 (Paroisse Orthodoxe Ukrainienne) або на нашеkonto № 87.289 у банку Comptoir National d'Escompte de Paris, 2, Place de l'Opéra.

Листування просимо направляти на адресу:

P. Plewako, 38, ave. de l'Opera, Paris 2e, France.

Комітет: Почесний Голова — О. Петлюрова

Голова — П. Плевако

Заступники: інж. С. Созонтьєв, ген. О. Удовиченко, Протопресвітер В. Вишневецький

Секретарі: М. Ковальський, М. Гмиря

Членство: Пані Е. Прокопович, інж. І. Кирстюк, Г. Цюпак, інж.

А. Жуковський, М. Грушецький, В. Василів, Є. Писарчук, С.

Собчук, А. Клименюк, Б. Головецький, полк. Д. Юськевич, С.

Мерінов, Є. Вацуца,

Представники Організацій:

від Укр. Громади у Франції — Пані А. Шаповал,

від Академічного Т-ва — проф. А. Шульгин,

від Укр. Над. Єдності у Франції — інж. Ю. Коваленко,

від Об'єднання Укр. Робітників у Франції — п. Антін Никипорок,

від Громадської Опіки — Лабунняк